

και νάμην πάλι το ταμπλί
 κι' εκείνος το σταβλί.

Μοδιαν πώς τήρα βίτσινα 'σ'το σπήνι μου θά κάνη,
 μ'ά τούσαις φθασ κερταρά,
 και το λουσαρίνι το σκληρό
 δινόμη δέν έφάνη.

Μοδιαν πώς θάλλη σπήνι μου να συνεννοηθώμε...
 έμεις κι' αν έχωρασαμε πάλι θ' αγαπηθώμε.

"Αχι πώς μ' έλλήνησας μ' αυτά,
 πουλί μου κερταμένο...
 περηνόν σάν φθασ να λερτά
 γηά μ'ένα που προσμένω.

Περηνόν σάν φθασ να λερτά, κι' ο κύριος δινόμα
 'σ'το σπήνι μου δέν μ'ανάη,
 μη μίτη φαίνεται κανείς γνωστός από το κόμμα
 να μάθω τί συμβαίνει.

Κτυπούν 'στην πόρτα... τρέξετε... κανένα; δέν έφάνη.
 κτυπούν 'στην πόρτα... τίποτα... της άνοης μου πλάνη.
 Αδώς άγρον ήγόρασε... προσμένω 'στά χαμένα...
 κι' ο κύριος Πρωθυπουργός ξεχάνει σάν κι' έμένα.

Κτυπούν 'στην πόρτα... τίποτα... κι' αν τήνη νάλλθ' ήμέρα
 έκεινος, πού την σύμβασι την έκανε στραπάτσα,
 ν' άνοιξε παραθύρα και πόρτας πέρα πέρα
 και να καθίση βάλει τον έμπόχο 'σ'τον ήλιο φάτσα,
 και φέρει του να τήη καρφέ και γάλα κι' δ,τι θέλει
 και προσκυνάτε ταπεινά τον πρόπον των έν τέλει.

Κι' αν τήνη το Γεωργάκη μου, πού τόκαμαν άνήμερο,
 νάλλθη να κάνη βίτσινα μές 'σ'το κερταμοσημερο,
 άνάητε, κορόντε, τίποτα... κι' αν τήνη νάλλθ' ήμέρα
 να γίνη φασαρία, πού τον έμπόχο τον έβγαλε
 κι' εσθής τραπέζι σερβάσιτε
 μές 'στην τραπέζια,
 και σφάξτε γηά χάρις
 το σερταπό μοςγάο.

Φέρτε μας μήλα κόκκινα κι' άχλάδα κι' άλλα φρούτα,
 μη και κερταρά, βελ παιδιά,
 την σύμβασι του Κερταρά
 να θυμίσθω με τούτα.

Μά φέρτε και κροσά και
 λιγνί να το ποούσαμε,

και τραλαλά και τραλαλά

σάν κι' άλλοτε να σκούσαμε,

τόκα να ξανακάνουμε κι' οι δύο μας άντάμα,
 να προίμα να έχωρασαμε το έχωραμένο γράμμα.

Κι' αν έλθη βραδ' ή τήρα μου, ν' άνάητε τα φρούτα,
 και βάλτε 'σ'τα ναυτίλια

τετρακόκλιρα φουτίλια,

και φέρτε μας σάντουιτς και τούτε με πιτσουάι.

Τέτοια κι' άλλα κερταμένοσ ο Σιμόπουλος λαλει
 και προσμένει τον Κορφατή και το κόδρο του φιλεί.
 Τόν προσμένει, τον προσμένει,
 πλην έκεινος δέν πηγαίνει.

'Εξημέρωσε Δευτέρα,
 τίποτα, χαμέν' ήμέρα.

'Εξημέρωσε και Τρίτη
 και δέν φάνηκε 'σ'το σπήνι.

Σημερόνι και Τετράδη,
 μη κανείς άπ' το κοπάδι.

Νά κι' ή Πέμπτη, Παραδέτο, φθάνει κι' ή Παρασκευή,
 κι' ο Κορφατής δέν έπληγε να τ'ά πούνε βίτσινα,
 κι' έως τήρα, καθώς λένε, το σκληρό το Κορφατάκι
 'σ'του κυρίου Σιμοπούλου δέν έπληγε το σητάκι.

'Η βίτσινα δέν έγινε... νείο 'σ'το κράτος θρήνη,
 και ποιος το έφερε τάχατε κι' άργότερ' αν θά γίνη.
 'Η βίτσινα δέν έγινε... κλίρτε βουνα και κάμποι,
 κι' ο Κόντης έλησώνησε 'σ'του Σιμοπούλου νάμηνη.

Κλάρε, παρις μου δουτυχής,
 το γερονός της έποτης,
 κλάρε την τούση έχωρασά και την άρηνομάδα,
 ή βίτσινα δέν έγινε κι' ατήνη την έβρομάδα.

Μά το γηαί δέν εμποροί κανείς να καταλάβη
 τάχα θά γίνη μη φορά γηά να χαροδν' κι' οι σιλάβοι;
 τάχα θά γίν' ή βίτσινα και πός και πού και πότε;
 πός ήθελα να τ'έξερα, γενηαίσι πατριώται.

Τάχα θά τον 'δώ τον ήλιο διάλια 'σ' άργυρο φεγγάρι;
 τάχα, φιλα παριώται,
 θά τον 'δοίμε σάν και πρώτα
 πολυήλετο ζενγάρι;

Τόν 'Ανάργυρο περάζουν και του λένε: πός άλειοι,
 πλην αυτός δέν βγάδι λόγο και την παρασφρι καιμοί,
 μη' έκεινος ο Μπουρλιός δέν έπληγε να τον εβηη,
 πούται κατά τον Βουδούρηη πρώτη ποτικωμομαμψή.

Μή' έκεινος, μήτε κι' άλλος,
 μικρός φίλος ή μεγάλος,
 πού βαρύνει και σημαίνει,
 και προσμένει και προσμένει.

Ο Σιμόπουλος λαλει
 με παραόνο πολύ.

'Ορέ παιδιά, τον ίδατε τον Κόντε τον Κορφατή,
 πού μ' έκανε παρτίτσι να δώσω 'σ'το Παλιτά;
 Έπει πώς θάλλη σπήνι μου την μάμα μας να λύσωμε
 και να κερταμώσωμε,
 όμως—βαβαί της συμφορας της έντος άνηκίστου—
 έγώ έχωθω να γράμματα κι' αυτός της βίτσινας του.

Σὺς παρόσας συμφορὰς
ἤλθε φρόσως κ' ὁ φραός,
διαμέτων ἐν
Ἀθήναις καὶ φαρσάνῳ ἐν Ἀγίῃ,
ἴσων ὄτα κ' ἐν Λευκάδι,
κ' ὅς ἴδοιμα τί θά γίγη
καὶ μὲ τούτων τὸ κοπάδι.

Εἶπε πῶς βίβια θάλλῃ σὸ σπῆνι μου τὰ πάνη
μὲ τὰ γλυκὰ λογάγια του νὰ μὲ ξαναγκυρώτη.
Ὀὐδ' ἔμωκ μ' ἐκρομῶσης
καὶ μὲ ξαναδαμῶσης.

Μήπως αὐτός σὸ σπῆνι του πρόνος νὰ πάω θέλει;
ὅς μου τὸ πῆ, μοῦρε παιδιά, κ' ἐμένα ὄταν μὲ μέλει.
Θέλει νὰ πάω σπῆνι τὸν πῆν γάλλῃ σὸ δῶκό μου;
φράν ἢ συνέντενος αὐτὴ νὰ γίγη ὁ ἕνα μέρος,
νὰ ὄσ κ' ἐγὼ τὴν τέχνη μου, τὸ δόλο ροιζῶό μου,
κ' ἔτσι νὰ μὴ μετανοῶ κατόπι παρακαίρος.

Ὅρε παιδιά, τὸν ἴθατε τὸν Κόντε μου τὸν πλάνο;
ἀν τὸν ἴθῃς πῶσε του καρτέρι πῶς του πάω,
κ' ἐν τούτοις μ' ἐγκατέλειπε δὲν τὸν ἔγκαιρίσιμα
κ' ἀνοῶς μὲ καρδῶνῃστο μᾶτε τῆς πόρας κῆστο.

Ἄς κιάρουν ὄσοι μ' ἀγαποῦν
κ' ἐγὼ μὰ τῶν κῆστο...
τὰς εἶμα... σπῆνι πόρα μου κῆστοῦν...
ὁ Κόντες θάτω λέω.

Χειρότερος καὶ μῶς, παιδιά, τοῦ μῶς πῶς δὲν γένηται,
νὰ περιμῆνης βίβια κ' ἐσίγη νὰ μὴ φαίνεται.

Γῆδ' πῶσε μου μὴ ἴθατε, τῶν Ἀθῆνῶν θαράσας,
τὸν Δούκα τὸν Προδουποῦρό, ποῦ πῆγε σπῆς Δουκάσας;
Ὁ Δούκας, ποῦ τὸν ῥότασα μὲ γνῶσεις καὶ τιμῆ,
μὲ ὀβεία διαρῶς....

ἀν ἔρχετο τοῦλάχιστον ἡ ποτικωμῆμῆ
ἐκ μέρους τοῦ Δουκῆς.

Μ' ἀπαρῆθῃς, μεγάλε τοσπῆνη,
ῥεῖμα μού το σὲ μάρο χαρῆ...
πῶς πωθῶ νὰ ξανῶλω σπῆ σπῆνη,
ποῦ τῶραῖο σου πόδι πατεῖ.

Μὴ μὲ βλέπῃς ψυχρῶς κ' ἀπαρῆθῃς,
φίλε Δούκα, Βασίλε καὶ Κόμη...
θέλω σπῆθηγα νὰ πάω μοῦρεος,
μὰ δὲν βῆρη καὶ πρόβῃ ἀδῆμη.

"Ελα βίβιτα τώρα νά'κάνης,
ν' ἀναλλάξωμ νέα φίλη,
πρὶν κ' ἐγὼ νὰ φανερώσω τοσπάνη
καὶ τραβῆς τάραιά σου μαλλιά.

Σοῦ κοσιτί' ἡ μεγάλη μου πτώσις,
τέτοιοι βρόντοι ἀκόμη βροντῶ,
ἔλα σὺ, ποῦ σοῦ δίνω τὰς γρούσις,
ἔλα πάλι σ' ἐμέτα κοντά.

"Ὁρᾶ παιδιά, τὰ μάτια μου τὰ ἴθλωσε τὸ κλάμμα...
τί μοδίθε νὰ παρατηθῶ
κ' ἄδικως νὰ χαντακωθῶ
γ' αὐτὸ τὸ παληογράμμα;

Σοῦ τῶνα μιά, σοῦ τῶνα δρό, Κορκοράτη τοσιετή,
μὲ τὸν Καλογερόπουλο δὲν εἶναι προκοπή.
Τόσους ἡμέρας πέρασαν ὄστερ' ἀπὸ τὴν μπόρα
κ' ἔνα μικρὸ περίσοσιμα δὲν ἔβγαλ' ἔως τῶρα.

"Ὅση δύναμι κ' ἂν βάλῃ
μόνον Ἐλλεμίμα θὰ βγάλῃ.
Σοῦ τό λέγ' ὀρθά κοσιτά
πὼς δὲν εἶναι γιὰ λεριά.

Μὴ λησμονεῖς τὰ δικά μου τὰ μὴ λησμονούμενα...
τί μὴ κᾶπτιος νὰ πέσω σ'α καλὰ καθούμενα.
Πὼς ἐχάρηκαν καμπόσις γιὰ τὸ φράσκο τὸ μεγάλο,
ποῦ τοὺς κρέμει δέσιμο...
τὶνα λάθος φέριε τίλλο,
καὶ τὰ δρό τὸ πέσιμο.

Πόσα μοιβαλιαν καὶ πόσις,
κ' ἔλεγε καθῆνος ἴλιος:
σὺ, ποῦ τῆχαις τετρακόσις,
πὼς τὴν ἔπαθες ἀδικώσις;

Πὼς σοῦ κᾶπτιος νὰ πέσις γιὰ τὸ γράμμα;...σὲ καλό σου...
κῆσιμα κῆσιμα σ'ὸ μάλιο σου.
Τι σοῦ σ'ἀκάρωσις, καθῆμνε:
πὼς σ' ἀνοήσις τῆς παλῆσις;
δὲν τοὺς ἄρνευς νὰ λένε
καὶ τὰ βγάλουν ἴλιο μαύρους;

"Ἄμμ' ὁ γέρος τῆς Κορδόνας;...μοιβαλε κ' αὐτὸς θηλιεῖ
κ' αἶνε τόσα γιὰ τὸ γράμμα, ποῦργαν' ἀπὸ τὸ Λουτριά...
ἂν ἐκεῖνοθὸ θὰ καθῆσαι νέους φέρισις σ'α οὐκιά
μὴνο γιὰ τὴν Ζακρεϊοῦλα, τὸ οὐκίλ' τοῦ Θεοδοῦράκη.

Γιὰ πολιτελιος οὐκίλον θὰ περάσω τὸ οὐκίλ
καὶ τοῦ γέρον μαμακιάψ,
καὶ θὰ λέη καὶ τὸ κόμμα τοῦ σαστὸ Σανδοκτόπη.
ἔλα τῆχ' ἡ Ζακρεϊοῦλα, μὴν' ὁ ναγατις τῆς λείπει.

Ὁ Φαδουλιῆς ὁ χαιών πρὸς τὸν παραιτημένον.

Δὲν μπορῶ νὰ λησμονῆσω μίαν πτώσις ἀτυχή,
δὲν μπορῶ νὰ τὸ χαιτέρω πὼς δὲν εἶσαι σ'τὴν Ἀρχή.
Δὲν μπορῶ νὰ τὸ χαιτέρω πὼς Ἀνάργυρος δὲν ὄρε,
πὼς συνέβη μία πτώσις τραγητιε καὶ φαιδρά.

Σὺ, ποῦ βόμβους δὲν ἀκούεις κάθε κούφης μηλιόλῶθης,
πὼς τοιαυτὴν ἀτυχίαν, φίλον ἦτορ, ἐπεπόνθεις;
Πὼς γ' αὐτὸ τὸ παληογράμμα τὴν Ἀρχὴν ἀφῆκες, ἴφωσι,
καὶ τὴν πτώσις σου σαρκάζουν οἱ τῆς Μιγαλοῦς χρεῶσις;
Πὼς εἶσαι, ποῦ βροῖοικες τόσα πλεονάζοντα λεριά,
ἔχχασες τὸ σκρίπτα γιάνεντ', ὅτι μένοντι τὰ γρατιά;

Γιὰ τὸν Κόντιε μὴ λυπάσαι, γιὰ τὸν Κόντιε μὴ ῥωτιᾶς,
καὶ κατ' ὄχιον ἐπισκοπέεις θὰ σοῦ κᾶμη κατ' ἀνάς.
Ἦθελαι νάλθῃ νὰ σ' εἶρη νὰ τὸ πῆτε κοιναῖο,
μὰ τὸν ἔπιασε βροχί.

Ἦθελαι νάλθῃ νὰ σ' εἶρη, μὰ τοῦ ἔγχατε δουλειᾶς
καὶ πολλοὶ μοιρομορίζον,
ἦθελαι νάλθῃ νὰ σ' εἶρη, μὰ τὸν φίλον ἡ κοιζαῖς
δὲν σ'α γουργούριζαν,
κ' ἴλιο τοῦ φανάζαν γύρω
καὶ γ' αὐτὸ δὲν ἴλιθ, μῆτρο.

Ἦθελαι νάλθῃ νὰ σ' εἶρη, πρώτοιε του σιγκυβερνήτη,
μὰ ἡσμόνησε τὸ σπῆτι,
καὶ γιὰ τούτο μὴν ἐξαχσις, τὸν γερομιάτων ἐξαχαρῆ,
τὴν ἀπτερέσις τοῦ σπῆτιοῦ σου νὰ τοῦ στείλῃς ν' ἀριβῆρη.

Κ' εἶσι τότε δὲν θὰ λέμα: φίλιος ἐστελιε πρὸς φίλον
τρισιτάφυλλον μὲ φύλλοι,
μὰ θ' ἀλλάξωμ τὸν σῆχο καὶ θὰ λέγουν ἀνὰ τούτον:
φίλιος ἐστελιε πρὸς φίλον τὴν ἀπτερέσις τοῦ σπῆτιοῦ του.

Γιὰ τὸν Κόντιε μὴ λυπάσαι, γιὰ τὸν Κόντιε μὴ ῥωτιᾶς,
πρόσιμεν ἔ'ον μετ' ὀλίγον καὶ νὰ μοῦ τὸν χαιτεψῆς.

Τοῦ παισιού μας ε' Ἀστωσις» τὸ φύλλοι τὸ γινωσιτόν
καὶ μάλια σεβαστόν,
ὁ Ρέπουλις ὁ προσιπῆς πατῆν ἀναλιμαβάνει,
πρὸς ἴλιος ἡποσιχόμενος πὼς τέον θὰ τὸ κᾶρη,
ὁ Ρέπουλις ὁ τρομῆσις, ὁ Σιμοπουλοφάγιος,
ὁ γινωσιτῆς ὁ περιωραθῆς καὶ τῆς γραφῆσις μέγιος.
Μὰ πέριει καὶ τὸν Βουσιεῖ, τὸν Γεωργῆθ δηλιαδῆ,
κοσιτόλι πρώτοιε τῆσις καὶ μάλιαμια παιδι;
Αὐὸ κ' ἐμεῖς ἐχόμεθα μὲ τὴν ψυχῆ μας ἴλιη
νὰ πάρη ὀρόμο τὸ παλῆ, σ'α χέσις τοῦ Μανωλῆ.

Γλαπόμερον θανυμάσιον τὸ τῆς Ἀκαδημῆς,
ἦν Ὁθον ὁ Γουσιόπουλιος ἄλιος δισιθόσι,
δὲν εἶναι κ' ἄλλο δέσιτορον εἰς ἀρετις ὀμοιολ,
καὶ κοινοσιτάτης χροῖσις μετὰ μικρόν θὰ γίηη.
Σ'α φαρμακῆσιὰ τὰ γινωσιτῆ τῶν Ἀθῆσις κᾶλιετι,
μὰ καὶ σ'τὴν Ἀκαδημῆσιαν ἐδρῆσιουσι, παλιετι.